

Byla jsem příšerně nervózní. Úplně to se mnou hrálo, jak se furt rozhlížela po pokoji a vyptávala se na kraviny.

Konečně vymazgla a já jsem se bleskurychle ponořila na dno skříně.

Tak. Tři čistý buchny a sto miligramů perníku. Nic moc, teda. Navíc se mi děsivě třásly ruce a buchna mi ve zpocený dlani klouzala. Ale zvládla jsem to.

To bylo poprvé, kdy jsem se nastřelila sama.

Ani jsem se nezamkla. Bylo mi fuk, jestli mě starouškové najdou v rauši. Smažila jsem si to o sto šest a všechno ostatní mi bylo ukradený.

Ale nepřišli na nic. Táta byl v oblacích a máma, opílá kariérou, k němu prudce směřovala.

„Kam koukáš?“ ozvalo se nad Alicí, ležící v trávě.

Bohdan. Tichošlápek, o kterém člověk málem ani neví, že existuje. Pokud ovšem nezapálí stoh nebo dům svých rodičů.

„Na mraky,“ řekla.

„Na mraky? Co je na mracích?“

„Naši.“

„Oni umřeli?“ zarazil se.

„Ale ne,“ mávla rukou a posadila se. „Jen se tam procházej sem a tam. V naleštěnejch polobotkách a lodičkách s vysokejma podpatkama.“

„Tam nahoře?“ nechápal.

„Jo. Zrovna přemejšlej, jestli v létě letět na Seychely nebo do Japonska, ale asi do Japonska, protože to je větší snobárna. Ale staroušek by rád i nový auto a máma koženou sedací soupravu do obýváku.“

„My měli doma kožený křeslo,“ řekl Bohdan radostně, protože měl pocit, že Alici konečně rozumí.